

MARY
KUBICA

medzinárodný bestseller

DOVĚŘ
DĚVČA

M A R Y
K U B I C A

D O B R É
D I E V Ě Č A

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Preklad tejto knihy vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Mary Kubica: The Good Girl, ktorý vyšiel vo vydavateľstve MIRA Books, Don Mills, Ontario, Canada 2014, preložila Alexandra Ruppeldtová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2014 by Mary Kyrichenko

All rights reserved

Translation © Alexandra Ruppeldtová 2019

Cover Design © Barbara Baloghová 2019

Cover Photo © Shutterstock

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2019

ISBN 978-80-220-2190-6

Venujem A & A

EVE

PREDTÝM

Sedím v kuchyni za stolom a pijem kakao. Zamyslene hľadím von oknom do záhrady. Je začiatok jesene, na trávniku sa rozprestiera koberec lístia. Takmer všetko už opadlo, na stromoch ovisajú už len posledné zvyšky. Zvečerieva sa. Je pod mrakom, teplota ani nie desať stupňov. Zdá sa mi, že sa prudko ochladilo. Ako rýchlo to zas utieklo, vravím si. Iba včera sme vítali jar, vzápätí prišlo leto...

Z myšlienok ma vyruší zvonenie telefónu. Strhnem sa, no nechce sa mi vstať, určite zas niekto niečo ponúka. Vychutnávam si posledných pár hodín pokoja, kým sa James vrúti do dverí a s hrmotom vtrhne do môjho sveta. Naozaj netúžim márneť drahocenný čas počúvaním výhodných ponúk na tovar alebo služby, ktoré nepotrebujem.

Protivné drnčanie stíchna, no po chvíli sa ozve znova. Zdvihnem len preto, aby som ho umlčala.

„Haló?“ zavrčím podráždene. Stojím uprostred kuchyne, opretá bokom o pult ostrovčeka.

„Pani Dennettová?“ spýta sa ženský hlas. Chvíľu mám pokušenie odvrknúť, že je to omyl, alebo rovno vyhlásiť, že o nič nemám záujem.

„Áno.“

„Tu Ayanna Jacksonová.“ To meno poznám. Osobne sme sa nestretli, ale vyše roka zaujíma stále miesto v Miinom živote. Neraz som od nej počula: *My s Ayannou toto... My s Ayannou tamto...* Teraz mi vysvetľuje, že je Miina kolegyňa, učia spolu na alternatívnej strednej škole v meste. „Dúfam, že nevyrušujem,“ dodá.

Predstieram, že som zadychčaná. „Nie, nie, v poriadku, práve som prišla domov,“ klamem.

Mia bude mať o mesiac dvadsaťpäť. Tridsiateho prvého októbra – na Halloween. Možno Ayanna volá preto... Chce jej pripraviť prekvapenie, oslavu, o ktorej nemá vopred vedieť?

„Mia dnes neprišla do práce, pani Dennettová,“ zvestuje Ayanna.

Fíha, zháčim sa. Chvíľu mi trvá, kým sa spamätám. „Asi je chorá,“ poviem prvé, čo mi napadne, snažím sa dcéru ospravedlniť. Musí mať závažný dôvod, keď sa bez vysvetlenia nedostavila do zamestnania. Mia je svojská, ale inak spoľahlivá.

„Viete o nej niečo?“

„Nie,“ odvetím. Ale nie je to nič výnimočné. Niekedy spolu nehovoríme aj pár dní, možno týždňov. Odkedy existuje e-mail, komunikujeme väčšinou cezeň, posielame si rôzne vtipy a hlúposti.

„Volala som jej domov, nedvíha.“

„Nechali ste odkaz?“

„Niekoľko.“

„A neozvala sa?“

„Nie.“

Počúvam len tak na pol ucha, dívam sa von oknom – u susedov za domom sa hrajú deti, potriasajú stromčeky, na hlavu im prší lístie. Dajú sa podľa nich nastaviť hodinky. Keď vybehnú do záhrady, viem, že sa skončila škola a po-

poludnie sa chýli ku koncu. Keď zájdu dnu, je čas chystať večeru.

„Skúšali ste mobil?“

„Má zapnutú odkazovú schránku.“

„Aj tam ste...?“

„Áno, aj tam som nechala správu.“

„Naozaj nikomu neoznámila, že nepríde?“

„Nie, ani v kancelárii o nej nič nevedia.“

Znervózniem. Len aby sa Mia nedostala do problémov. Čo ak ju vyhodia? Tuším, že sa schýľuje k búrke.

„Dúfam, že to v škole nespôsobilo veľké komplikácie.“

Žiaci, s ktorými mala mať Mia prvú vyučovaciu hodinu, neohlásili, že neprišla, vraví Ayanna. Prasklo to až počas druhej hodiny – slečna Dennettová sa nedostavila a nikto za ňu nesupluje. Riaditeľ sa osobne vybral robiť poriadky a zháňať zások. V triede zistil, že na stenách sú gangové grafity, nasprejované predraženými farbami, ktoré Mia kúpila za vlastné, keď škola odmietla.

„Nezdá sa vám to čudné, pani Dennettová?“ pýta sa Ayanna. „Vôbec sa to na ňu nepodobá.“

„Musí mať nejaký dôvod.“

„Netušíte aký?“

„Obvolám nemocnice. Tam, kde býva...“

„To som už spravila.“

„Tak kamarátky, priateľov,“ navrhnem, no vzápätí si uvedomím, že nijakých nepoznám. Sem-tam medzi rečou spomenula pár mien, hovorila o Ayanne, o nejakej Lauren a o dievčine zo Zimbabwe, je tu na študentské vízum a chcú ju vyhostiť, Mia to odsudzuje. Ale nikdy som sa so žiadnou z nich nestretla, neviem priezviská, nemám čísla ani adresy.

„Aj to som už urobila.“

„Veď ona sa ozve. Určite je to len nedorozumenie. Čoskoro sa všetko vysvetlí.“

„Pani Dennettová,“ nalieha Ayanna a vtedy si uvedomím, že sa niečo muselo prihodiť. Zovrie mi žalúdok, mám pocit ako vtedy, keď som ju čakala, keď sa mi v siedmom alebo ôsmom mesiaci tehotenstva vydúvalo brucho z toho, ako kopkala nožičkami a búchala ručičkami. Pritiahnem si barovú stoličku, sadnem si k pultu. Príde mi na um, že Mia bude mať čoskoro narodeniny, dvadsaťpäť rokov, a ešte pre ňu nemám darček. Nezačala som plánovať oslavu, nenavrhol som, aby sme spoločne – James, Grace, Mia a ja – zašli do nejakej nóbl reštaurácie v meste.

„Čo by sme mali podľa vás podniknúť?“ spýtam sa.

Na druhom konci sa ozve pridusený vzdych. „Dúfala som, že Mia je u vás.“

GABE

PREDTÝM

Keď dorazím k sídlu postavenému v tudorovskom štýle, je už tma. Z klenutých oblokov sa leje svetlo na ulicu lemovanú stromami. Za sklom vidím skupinku ľudí, čakajú na mňa. Sudca sa prechádza hore-dolu, pani Dennettová sedí na krajíčku čalúneného kresla a chlipká čosi, čo vyzerá ako alkoholický nápoj. Okrem policajtov v uniformách je v miestnosti aj ďalšia žena, bruneta, vyzrie von práve vo chvíli, keď sa snažím čo najtichšie zaparkovať. Pripraví ma o moment prekvapenia.

Dennettovci sú odporne bohatí ako mnoho ďalších rodín na chicagskom Severnom brehu, sústave predmestí, ktoré sa ťahajú nahor od mesta pozdĺž Michiganského jazera. To je dôvod, prečo ešte chvíľu váham za volantom namiesto toho, aby som rezko vykročil k honosnému sídlu a tváril sa dôležito, ako sa patrí na človeka v mojom postavení.

Spomenul som si na seržantove slová. Neopováž sa to zbabrať, pohrozil mi, keď mi prideloval prípad.

Z bezpečia a tepla postaršieho auta si prezerám majestátnu vilu. Zvonku nevyzerá až taká obrovská, aká je zrejme vnútri, zato sa vyznačuje vznešeným pôvabom anglického histori-

zujícího štýlu. Hrazdenie, klenuté obloky a vysoká lomená strecha pripomínajú stredoveký hrad.

Aj keď som dostal príkaz držať všetko pod pokrievkou, zrejme by som mal byť poctený, že túto ostro sledovanú kauzu priklepli práve mne. No hľadá vo mne červík pochybnosti.

Prejdem cez trávnik, vybehnem dvoma schodíkmi ku vchodovým dverám. Zaklopem. Čakám. Premkne ma chlad. Strčím si ruky do vreciek, aby som sa zahrial. Zrazu si pripadáam nevhodne oblečený – kaki nohavice, tričko s golierom, kožená bunda. Otvorí mi sudca, jeden z najplyvnejších ľudí v okrese.

„Dobrý deň, pán Dennett,“ pozdravím a vojdem. Správam sa seabavedomejšie, než sa v skutočnosti cítim, odkiaľsi z útrobov dolujem razanciu, ktorú tam mám ukrytú na podobné príležitosti. Sudca Dennett je významná osobnosť, ak prípad zbabrem, prídem o prácu. V tom lepšom prípade. Pani Dennettová vstáva. „Ostaňte sedieť, prosím,“ vyzvem ju ohľaduplne. Podíde ku mne tá druhá žena, mladšia, môže mať okolo tridsať – zrejme Grace Dennettová. Stojíme na prahu obývačky.

„Detektív Gabe Hoffman,“ predstavím sa stroho, neusmejem sa, nepodám ruku. Bruneta potvrdí moju domnienku, naozaj je to Grace Dennettová. Spomínam si, že figuruje ako spoločníčka v advokátskej kancelárii Dalton & Meyers. Na prvý pohľad nesympatická, vyžaruje z nej nadradenosť, na mňa a na moje pracovné oblečenie hľadá zvrchu, v hlase jej zaznieva cynický podtón, naskakuje mi z neho husia koža.

Potom prehovorí pani Dennettová, stále má výrazný britský prízvuk, hoci podľa mojich informácií žije v Spojených štátoch od osemnástich rokov. Podpísal sa na nej strach. Rozpráva fistulou, neprestajne žmolí čosi medzi prstami.

„Naša dcéra je nezvestná,“ vyhrkne. „Priatelia o nej nič nevedia. Nikomu sa neohlásila. Vyzvolávam jej na mobil, nechávam odkazy.“ Slová jej uviaznu v hrdle, s námahou potláča slzy. „Šla som k nej do bytu,“ pokračuje, „merala som takú dlhú cestu, ale domáci ma nechcel pustiť dnu.“

Pani Dennettová je krásavica. Nemôžem odtrhnúť zrak od jej dlhých plavých vlasov – koketne padajú do výstrihu – horný gombíček blúzky má rozopnutý. Predtým som ju videl na fotografiách, ako stojí po manželovom boku na schodoch pred budovou súdu. Ale to nebolo nič v porovnaní so skutočnou, živou Eve Dennettovou.

„Kedy ste s ňou hovorili naposledy?“ spýtam sa.

„Minulý týždeň,“ odpovie sudca.

„Nebolo to minulý týždeň, James,“ opraví ho manželka. Vzápätí zmlkne, Dennett ju zmrazí nevraživým pohľadom – opovážila sa mu skočiť do reči! „No dobre, tak predminulý. Alebo ešte predtým. Ale nie je to nič nezvyčajné, nie sme v stálom styku.“

„Takže toto nie je nič zvláštne? Že sa vám dlhší čas nezozýva?“

„Nie,“ pripustí pani Dennettová.

„A čo vy, Grace?“

„Minulý týždeň sme spolu telefonovali. Len krátko. Tuším v stredu. Alebo vo štvrtok. Áno, bol štvrtok, volala mi, keď som bola na ceste na súd kvôli jednému predbežnému opatreniu,“ dodáva zrejme len preto, aby mi dala najavo, že je advokátka, keby som sa náhodou nedovtipil podľa kostýmu, čo má na sebe, a neodmysliteľnej koženej aktovky.

„Niečo mimoriadne?“

„Nie, jednoducho typická Mia.“

„Čo to presne znamená?“

„Gabe,“ zasiahne sudca.

„Detektív Hoffman,“ ohradím sa. Ja ho oslovujem ,pán

sudca', tak z neho nebudne, keď mi bude hovoriť 'de-
tektív'.

„Mia je veľmi nezávislá. Tancuje, ako si sama píska.“

„Môžeme teda teoreticky predpokladať, že je nezvestná
už od minulého štvrtka?“

„Ešte včera bola v práci, potvrdila to jedna jej priateľka.“

„O koľkej?“

„Neviem... Okolo tretej.“

Pozriem na hodinky. „Takže o nej nikto nič nevie asi
dvadsaťsedem hodín?“

„Skutočne nemôžete nič podniknúť, kým neuplynú šty-
ridsaťosem hodín?“ spýta sa pani Dennettová.

„Samozrejme, Eve,“ zahriakne ju manžel.

„Naopak, madam.“ Snažím sa k nej byť čo najohľadupl-
nejší, nepáči sa mi, ako ju sudca ponizuje. „Prvých štyridsať-
osem hodín býva v prípade nezvestných osôb najdôleži-
tejších.“

„Naša dcéra nie je nezvestná,“ opäť zasiahne sudca. „Je
len nezodpovedná. Určite si zas vymyslela nejakú hlúposť,
rozhodne sa nestratila.“

„Kto teda videl vašu dcéru naposledy predtým než... než
si vymyslela tú hlúposť?“ neodpustím si.

Odpovie mi pani Dennettová. „Istá Ayanna Jacksonová.
Miina kolegyňa.“

„Máte jej číslo?“

„Napísala som si ho na papier. Je v kuchyni.“

Kývnem na jedného z policajtov, aby ho priniesol.

„Urobila Mia niečo také už predtým?“

„Nie, nikdy.“

Reč tela sudcu Dennetta a Grace Dennettovej však na-
značuje niečo iné.

„To nie je pravda, mama,“ protestuje Grace. Pozriem sa
na ňu a čakám. Právnicki sa radi počúvajú. „Už päť- či šesť-

krát zmizla z domu. A strávila noc bohviekde a bohvie s kým.“

Áno, vravím si v duchu, Grace Dennettová je mrcha. Má tmavé vlasy po otcovi. Aj stavbu tela. Po matke len nižšiu postavu. Nie je to najšťastnejšia kombinácia. Dobroprajnejší pozorovateľ by možno povedal, že má postavu ako presýpacie hodiny, no podľa mňa je jednoducho tučná.

„To bolo niečo iné. Vtedy ešte chodila na strednú. Bola naivná, roztopašná, ale...“

„Robíš zbytočnú paniku, Eve,“ čertil sa sudca.

„Pije?“ spýtam sa.

„Skoro vôbec,“ odvetí pani Dennettová.

„Ako vieš? Veď sa takmer nestretávate.“

Eve Dennettová zdvihne ruku, utrie si nos – na chvíľu ma tak oslepí prsteň s obrovským drahokamom, že takmer nevnímam, ako sa James Dennett rozčuľuje, prečo manželka nepočkala, kým príde domov, ale hneď volala Eddiemu. Zaráža ma, ako familiárne hovorí o mojom šéfovi. Očividne je presvedčený, že dcéra sa len niekde zabáva a netreba do veci zaťahovať oficiálne inštitúcie.

„Podľa vás to nie je prípad pre políciu?“ pozastavím sa.

„Určite nie. Túto záležitosť si musíme vyriešiť v rodine.“

„Ako je na tom Mia s morálkou?“

„Prosím?“ zahrmlí sudca. Na čele mu navrú žily, sťažka si ich pretrie rukou.

„Myslím pracovnú disciplínu. Ako sa správa v zamestnaní? Stalo sa už, že neprišla bez ospravedlnenia? Vymýšľa si niekedy choroby?“

„Neviem. Má robotu. Dostáva plat. Živí sa sama. Nepýtam sa jej.“

„Pani Dennettová?“

„Má svoju prácu rada. Doslova ju zbožňuje. Vždy sa chce stať učiteľkou.“

Mia učí výtvarnú výchovu. Na strednej škole. Zapišem si to do notesa.

Sudca sa zaujíma, či je to podľa mňa dôležité.

„Môže byť,“ odvetím.

„Prečo?“

„Snažím sa vašu dcéru pochopiť. Urobiť si o nej obraz. Nič viac.“

Pani Dennettovej je opäť do plaču. Modré oči má napuchnuté, červené, zadržáva slzy. „Myslíte si, že sa jej mohlo niečo stať?“

Veď preto ste ma sem zavolali, vravím si v duchu. Vy sa obávate, že sa jej niečo prihodilo.

Namiesto toho však poviem: „Podľa môjho názoru je lepšie konať. Pre istotu. Ak sa neskôr ukáže, že šlo iba o nedorozumenie, chvalabohu. Ale nerád by som niečo zanedbal.“ Lebo by som na to parádne doplatil, dodám v duchu pre seba.

„Ako dlho býva Mia sama?“ položím otázku.

„O tridsať dní to bude sedem rokov,“ bez zaváhania odvetí pani Dennettová.

„Vy to rátate na dni?“ žasnem.

„Odišla na osemnásť narodeniny. Nemohla sa dočkať.“

„Nebudem sa pýtať prečo,“ poviem, ale ani netreba. Sám by som odtiaľto najradšej čo najskôr vypadol. „Kam sa odsťahovala?“

„Má byť v meste,“ odvetí sudca. „Kúsok od križovatky Clarkovej s Addisonovou.“

Ako horlivý fanúšik Chicago Cubs zbystrím pozornosť. Pri zmienke o lokalite, kde stojí ich štadión, nastražím uši ako hladné šteňa. „Wrigleyville. Pekná štvrť, bezpečná.“

„Dám vám adresu,“ ponúkne sa pani Dennettová.

„Rád by som sa tam šiel pozrieť, ak dovoľíte. Skontrolujem, či v byte nie sú rozbité okná, porušené zámky.“

Pani Dennettovej sa zlomí hlas. „Myslíte, že sa k nej mohol niekto vlámať?“

Snažím sa ju upokojiť. „Práve to chcem overiť. Je v budove vrátnik alebo domovník?“

„Nie.“

„Bezpečnostný systém? Kamery?“

„Odkiaľ to máme vedieť?“ zavrčí sudca.

„Neboli ste u nej na návšteve?“ začudujem sa.

Odpoveď neprichádza.

EVE

POTOM

Zapnem jej kabát, natiahnem jej na hlavu kapucňu a vyjdeme do nemilosrdného chicagskeho severáka. „Musíme sa ponáhľať,“ poviem a ona prikývne, nepýta sa prečo. Fúka tak, že kým prebehneme pár metrov k Jamesovmu SUV, takmer nás prevráti. Podopieram ju, hoci si uvedomujem, že ak spadne jedna z nás, stiahne aj druhú. Je krátko po Vianočiach, na parkovisku by sa dalo korčuľovať. Snažím sa ju ochrániť pred chladom a náporami vetra, pritiahnem si ju, objímam ju okolo drieku, aby som ju zahriala, hoci viem, že to veľmi nepomôže, som útlejšia než ona.

„Na budúci týždeň prídeme zas,“ oznámim Mii, keď nasadá do auta – snažím sa prekričať buchnutie dverí a cvakanie bezpečnostných pásov. Keď naštartujeme, motor zareve ako v predsmrtnom kŕči, zahučí rádio. Dcéra sa strhne, poprosím Jamesa, aby ho vypol. Mia mlčky sedí na zadnom sedadle, pozerá von oknom, pozoruje autá. Tri krúžia okolo nás ako hladné žraloky, vodiči sú dotieraví, bezohľadní. Jeden dvíha k oku fotoaparát, oslepí nás blesk.

„Dočerta, kde sú policajti, keď ich človek najviac potrebuje?“ frfle James a trúbi. Mia sa strhne, zakryje si uši dlaniami. Fotoaparáty blýskajú ďalej. Autá striehnu na par-

kovisku, naštartované, z výfukov sa do ponurého dňa valí sivý dym.

Mia zdvihne hlavu, zachytí môj pohľad. „Počula si ma, Mia?“ spýtam sa prívetivo. Pokrúti hlavou a ja viem, čo jej víri v hlave: *Chloe. Volám sa Chloe*. Upríe modré oči do mojich sčervenených, zvlhnutých od slz, ktoré márne potláčam – odkedy sa vrátila, býva mi často do plaču. Ak je pri tom James, nezabudne ma napomenúť, aby som nehysterizovala. Usilujem sa v tom vyznať, nasilu sa usmievam, v duchu si opakujem, aká som rada, že je doma. Snažím sa nedrčať ju lakťom, sedím tak, aby mala dosť miesta. Každé jej gesto, každý pohyb prezrádza neistotu, ani zďaleka z nej nevyžaruje sebavedomie, na aké som u nej bola zvyknutá. Chápem, prežila hrôzu.

Rozmýšľam, či tuší, čo som si za ten čas vytrpela ja.

Mia sa odvráti. „Na budúci týždeň znova zájdem za doktorkou Rhodesovou,“ poviem a ona mlčky prikývne. „V utorok.“ „O koľkej?“ spýta sa James.

„O jednej.“

Ťukne do smartfónu a oznámi, že návštevu budeme musieť absolvovať samy. Má pojednávanie, ktoré sa nedá odložiť. Je presvedčený, že to zvládnem. Ubezpečím ho, že áno, ale potom sa k nemu nakloním a zašepkám mu do ucha: „Teraz ťa potrebuje. Si jej otec.“ Pripomínam mu, že sme to prebrali, dohodli sme sa, niečo sľúbil. Odvetí, že sa pokúsi urobiť, čo sa bude dať, no vopred o tom pochybujem. Viem, že v jeho nabitom programe nemajú rodinné krízy miesto.

Uháňame do mesta po I deväťdesiatštvorke, Mia pozoruje zo zadného sedadla svet, ktorý sa mihá okolo nás. Je piatok, takmer pol štvrtej, deň pred Silvestrom, cesty sú plné. Stojíme, čakáme, potom sa pomaly posúvame, po diaľnici ideme maximálne päťdesiatkou. Jamesovi tečú nervy. Pozerá do spätného zrkadla, či nás neprenasledujú novinári.

„Tak, Mia,“ očividne si kráti dlhú chvíľu, „cvokárka tvrdí, že si stratila pamäť.“

„James, prosím ťa,“ zasiahnem, „teraz nie.“

Lenže on si nedá povedať. Čo najskôr sa chce dostať veci na koreň. Mia je doma necelý týždeň, býva u nás, lebo nemôže byť sama. Spomínam si, ako na prvý sviatok vianočný zastalo pred našim domom staré hnedé auto a sedela v ňom. James, takmer vždy nezúčastnený, takmer vždy nad vecou, zrazu ochotne vyšiel na zasneženú príjazdovú cestu a vítal ju, objímal vychudnuté dievča, akoby sa dlhé mesiace trápil jej neprítomnosťou on, nie ja.

Chvíľkový pocit úľavy však od tých čias opadol. Mia a jej amnézia sa preňho stali príťažou, akoby ani nebola naša dcéra, len ďalší prípad v jeho nabitom pracovnom programe.

„A kedy?“

„Neskôr, prosím ťa. A, prepáč, doktorka Rhodesová je odborníčka, James,“ pripomínam mu. „Psychiatricka. Nie cvokárka.“

„No dobre, Mia, teda psychiatricka vraví, že si stratila pamäť,“ zopakuje, ale dievča nereaguje ani teraz. James sa pozrie do spätného zrkadla, hnedé oči na chvíľu zachytia jej pohľad. Chvíľu ho opätuje, potom sklopí zrak a uprie ho na drobnú chrastičku na ruke. „Nechceš k tomu niečo dodať?“ spýta sa jej otec.

„Aj mne to povedala,“ odvetí Mia. Pripomeniem si, ako sme s Jamesom sedeli v prítmi ordinácie. Poslala Miu do čakárne listovať v starých módných časopisoch a nám dvom potom odrecitovala takmer učebnicovú definíciu akútnej stresovej poruchy. Čo potom chudáci veteráni vietnamskej vojny, pomyslela som si.

James si vzdychne. Vidím, že všetko pokladá za hlúposť. Ako by sa jej pamäť mohla jednoducho vypariť? „Čo to presne znamená? Vieš, že sme tvoji rodičia, ale tvrdíš, že sa vo-

láš Chloe. Vieš, koľko máš rokov, kde bývaš, že máš sestru, ale netušíš, kto je Colin Thatcher. Naozaj nevieš, kde si bola uplynulé tri mesiace?”

„Volá sa to selektívna amnézia, James,“ zasiahnem na jej obranu.

„Chceš mi povedať, že si vyberá veci, na ktoré si spomína a na ktoré nie?“

„Nerobí to náročky, ale podvedome, nevedome. Odsúva bolestné spomienky niekam, odkiaľ sa nevynárajú. Nerobí to zámerne, jej mozog sa bráni, snaží sa s tým vyrovnáť.“

„S čím?“

„So všetkým, čo sa stalo, James.“

Rád by počul, čo ďalej, ako to napraviť. Sama neviem, ale pokúsim sa dať mu odpoveď. „Zrejme si to vyžaduje čas. Možno terapiu, lieky... Hypnózu.“

Posmešne si odfrkne. Očividne pokladá hypnózu za rovnakú hlúposť ako amnéziu. „Aké lieky?“

„Antidepresíva,“ odpoviem. Potom sa otočím k Mii a pohladím ju po ruke. „Možno sa jej pamäť už nikdy nevráti, ale na tom nezáleží.“ Chvíľu sa na ňu mlčky dívam, je takmer moja kópia, len o čosi vyššia a mladšia, ešte dlho nebude mať vrásky ani šediny, ktoré mne už začínajú pretkávať plavé vlasy.

„Ako jej môžu antidepresíva vrátiť pamäť?“

„Nemôžu, ale bude sa cítiť lepšie.“

James si nikdy nedáva servítku pred ústa. Je to jeden z jeho neduhov. „Dofrasa, Eve, ak si na nič nespomína, tak z čoho by mala mať depresiu?“ zavrčí. Otázka ostane nezodpovedaná, obaja sa zahľadíme von, pozorujeme premávku a pokladáme rozhovor za skončený.

GABE

PREDTÝM

Stredná škola, kde učí Mia Dennettová, sa nachádza v severozápadnej časti Chicaga v takzvanom severnom centre. Nemá to z domu ďaleko, štvrť je pomerne bezpečná, bývajú v nej prevažne belosi, lebo priemerný nájom je dosť vysoký, vyše tisíc dolárov. To všetko predstavuje plus. Keby pracovala napríklad v Englewoode, mal by som väčšie obavy. Inštitúcia má za cieľ prichýliť žiakov, ktorých už odšťadial vyhodili. Prostredníctvom praktickej výučby v malých skupinkách ich pripravuje na rôzne povolania, mládež absolvuje počítačové kurzy a tak ďalej. Keď tam prišla učiť Mia Dennettová, bola odhodlaná zaviesť na hodinách výtvarnej výchovy netradičné metódy. Na všetkých tradičných školách už výtvarnú zrušili, aby zostalo viac času na matematiku, fyziku a podobné predmety, ktoré otupených šestnásťročných výrastkov smrteľne nudia.

Čakám na Ayannu Jacksonovú v kancelárii. Keďže práve učí a do zvonenia ostáva dobrá štvrťhodina, usadil som sa na plastovú stoličku – úžasne nepohodlnú. Nie je to veru pre mňa. Dávno nemám štíhlu postavu ako zamladi, hoci si fandím, že sa mi nejaké to kilo navyše darí maskovať. Sekretárka zo mňa celý čas nespúšťa oči, akoby som bol študent,